

A monorierdői reformátusok hírlevele

VIII. évfolyam, 1. szám

2020. február

„ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá” (1Pt 2,5)

Az Ige körül

„Ezért tehát attól a naptól fogva, amelyn ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen megismerjétek az ő akaratát minden lelki bölcsességgel és belátással, hogy élhessetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az ő tetszésére, és teremjete gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel, és növekedjete Isten ismeretében.” (Kol 1,9-10)

A gyümölcsstermés éve

Az új év első istentiszteletén egy olyan ígét szól az Úr, ami az idei gyülekezeti missziói munkánkknak vezérigéje. Pál apostol a kolosséi gyülekezetnek ír. Kolossé egy gazdag város, textilkereskedelméről volt híres, a keleti kereskedelmi útvonal mentén terült el a mai Törökország területén. Az őslakó frígek mellett görögök és zsidók is

nagy számban éltek itt. Sok helyről telepedtek itt le az emberek, hozva magukkal a saját vallási felfogásukat, ami nagy veszélyt jelentett az éppen megalakult keresztyén gyülekezetre.

Arra a keresztyén gyülekezetre, amelynek egyébként hamar jó híre terjedt. Híre ment a hitüknek és egymás iránti szeretetüknek. Pál azonban tudja, hogy a hírnevet könnyebb megszerezni, mint meg-

tartani; arra veszélyt jelent a sok beáramló idegen eszme. Nagy szükség van arra, hogy a gyülekezet megerősödjön a hitében. Ezért írja meg e levelet, és ennek a levélnek az elején rögtön egy átfogó képet vázol fel a követendő útról.

Hogyan szólhat hozzánk egy 2000 évvel ezelőtt írt levél, amely egy ma már nem is létező gyülekezethez szólt? Úgy, hogy nagyon is hasonló a helyzetünk. Monorierdő a keleti főútvonal (4-es főút) mentén terül el, lakosai sokfelől érkeztek és telepedtek

itt le. Még a gyülekezetünk is sokféle összetételű, nagyrészt erdélyi származású, de más gyülekezetekből is jöttek át ide.

Pál szavait mindig igyekszem úgy olvasni, hogy azok vajon ránk vonatkozhatnak-e? Mondhatná-e ma rólunk az apostol, amit a 3-4. versben olvasunk: *„Hálát adunk mindenkor Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, valahányszor értetek imádkozunk, mivel hallottunk a Krisztus Jézusba vetett hitetekről és a bennetek levő, minden szent iránti szeretetről.”* És igen, hálát adok én is Istennek, mert mondhatná! Testvérek! Tudjátok, hogy hányszor állítanak meg Monoron, hogy elmondják: csupa jót hallottak a gyülekezetünkről? Vagy egy egyházi konferencián hányan mondják ugyanezt? És áldom és magasztalom érte az Urat! Mert sajnos, sok gyülekezetnek épp nem a jó híre, hanem a rossz híre terjeng: konfliktusok és visszaélések híre, csak épp Krisztusról és a hitről nem hallani felőlük. Imádkozunk ezekért a gyülekezetekért!

De ránk is igaz, hogy könnyebb a jó hírnevet megszerezni, mint megtartani. Ahogy a kolosséi, úgy a mi gyülekezetünk megmaradásának, növekedésének a kulcsa ugyanabban rejlik. Most én is három pontban adom át nektek Isten erre vonatkozó üzenetét.

„szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek” Olyan hálára indító tapasztalat az, ahogyan gyülekezetünkben egyre inkább ráéreztek arra, hogy milyen áldás van az együtt, egymásért imádkozáson! Amikor böjtölünk, imádkozunk egymásért, és az Úr meghallgatta ezeket az imákat, megjutalmazta böjtünket. Az ige arra indít, hogy gyarapodjunk ebben, s még nagyobb áldásoknak lehetünk részesei. Ezért szeretnénk úrvacsora előtti imaközösségeket tartani; ezért böjtölünk gyülekezetünk missziójáért, a családjainkért, a lakóhelyünkért, és még virrasztást is fogunk tartani. Hiszem és vallom, hogy valóság az a mi életünkben is, nemcsak az ősegyházban, amikor az együtt imádkozó gyülekezet alatt szinte megrendül a föld! (lásd: ApCsel 4,31)

Nem véletlenül ezt olvastam fel. Amikor az üldöztetést szenvedő korai gyülekezetéről olvasunk, akkor érezzük, hogy félniük kellett volna, de ők mégis tele voltak magasztalással. Jelek és csodák történtek általuk, és szeretetközösségben éltek. Amikor róluk olvasunk, akkor úgy érezzük: mi is oda akarunk tartozni, pedig a körülményeik korántsem voltak olyan ideálisak, mint a miénk. És ez a mély istentapasztalat nekünk is áll ígéretként! Imádkozunk hát még több lélekkel, még mélyebben, még inkább együtt, közösségben böjtölve!

„tökéletesen megismerjétek az ő akaratát minden lelki bölcsességgel és belátással” Pál imádságának tárgya az, hogy a gyülekezet tökéletes istenismeretre jusson, amit nem lehet eltorzítani, meghamisítani, bármilyen idegen eszmék is hatoljanak be a közösségbe. A testnek eleinte tej a tápláléka. De ahogyan növekszik, egyre keményebb és nehezebben emészthető ételre is szüksége van. El tudod azt képzelni, hogy egész életedben tejen élj? Ugye, nem! Isten tökéletes ismeretéhez sem elég a hit alapdogmáit újra és újra hallani. Vannak mélyebb összefüggések is, és kell, hogy

ezeket is kutassuk. Mert fejletlenek maradunk, és nem tudunk ellenállni semmilyen romboló hatásnak. Mindent nem lehet egy ígéhirdetésben elmondani: szükséges, hogy olvasd a Bibliát naponta. Ha nincs, szólj és adok neked egyet! Tartunk majd havi egy alkalommal tanítványi sorozatot is. Ne elégedj meg azzal, amit most tudsz! Gyere el ezekre!

Aki volt már szerelmes, az tudja, hogy a szeretett félt minél jobban meg akarjuk ismerni. Ezért hajlandók vagyunk időt szakítani, más, egyébként fontos dolgokat félretenni. Hát te se elégedj meg egy hetente órával, amit Istenre szánsz! A kapcsolat kiépítéséhez idő kell, ha tetszik, ha nem. Persze, csak akkor, ha valóban szeretjük az Urat. Erre indít ma bennünket az ige. Ha ezt nem teszed, akkor félre fogod ismerni Őt. Ez is olyan, mint a hirtelen köttetett házasság: lakva ismeri meg az ember a másikat. Aztán csalódás a vége, mert nem adtál időt, hogy olyanak ismerd meg Istent, amilyen valójában.

„élhesetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az ő tetszésére, és teremjetelem gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel” A keresztyén élet végső célja a gyümölcsstermés. Isten mélyebb megismerése is ezért szükséges: nem a csalódástól óv meg csupán, hanem akkor fogjuk önmagunkat, rendeltetésünket is megismerni. És akkor fogunk úgy élni, ahogyan Istenhez méltó.

Jézus is erre hívta tanítványait: *„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és arra rendelvelek titeket, hogy elmenjetelem, és gyümölcsöt teremjetelem, és a ti gyümölcsötök megmaradjon, hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.”* (Jn 15,16) Pál imádságának végső célja is ez: a gyülekezet gyümölcsstermő gyülekezet lehessen. Ahol az evangélium járja át a levegőt, az értünk megfeszített és feltámadt Krisztus él benne, ott lehet csak gyümölcsstermésre is számítani.

Igen. Gyülekezetünk sikere nem abban mérhető, hogy hányan vagyunk itt vasárnaponként. És nem is abban mérhető, hogy templomunk van, vagy hogy a költségvetésünk hány millió forintból gazdálkodik. Tudjátok, hogy a kolossái gyülekezet egy kis közösség volt? Csak néhány házicsoportban működött. Mégis sikeres gyülekezetnek számított. Mert a siker: a gyümölcs. A gyümölcsökről pedig itt olvasunk: *„a Lélek gyümölcse szeretet, öröm, békesség, hosszútűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.”* (Gal 5,22-23)

A gyümölcs sajátossága, hogy nem a fáé, amelyik megtermi, hanem az arra járóké. Így válunk áldássá egész Monorierdő számára, az egész egyház számára. Mindenki részesül belőle, mert Isten rajtunk keresztül akarja megajándékozni.

No, hát látjátok, testvérek: a hírnév felelősség is! A popszakmában az egyházi sztárok írnak egy dalt, ami pár hónapig a vízcsapból is folyik, aztán egy év múlva már a nevükre sem emlékszünk. Mert ahhoz minden évben kellene valami újat, szívet melengetőt alkotni. Persze, nekünk nem az a motivációnk, hogy egy év múlva is azt tudjam mondani: Monoron vagy a közegyházban még mindig jó hírünk van. Nem a hírnév

a cél.

A Himalája csúcsára feljutni hírnév és dicsőség. De vannak ott tibeti népek, a serpák, akik ott élnek 4500 méter magasan, és csöndben segítik a hegymászókat. Ezek a hegymászók kerülnek aztán az újságok címlapjára, miközben a serpák ott élnek a csúcson, ami névtelen szolgálatot jelent. Értitek-e, hogy nekünk mi a feladatunk? Nem a hírnév fenntartása, hanem a névtelen szolgálattal gyümölcstermés, mások felsegítése arra a magaslatra, ahol reménység szerint mi vagyunk: Isten közelébe. És szívből hiszem, hogy ezen lesz az Úr áldása 2020-ban.

Lénárt Tibor

(A 2020. újévi ünnepi istentiszteleten elhangzott igehirdetés írott, szerkesztett változata)

„Bizony, bizony mondom nektek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” (Jn 16,23)

Az imádság meghallgatása

Ha az Úr Jézus nevében imádkozunk Istenhez hittel, és mindazzal, ami a szívünkben van, kéréseink az Isten elé kerülnek. Ez az őszinteség ad jelentőséget imáinknak. Isten meghallgatja az imádságainkat. Éppúgy meghallgatja, ahogyan mi is meghallgatnánk, ha végtelen bölcsességünk, szeretetünk és hatalmunk lenne.

Olykor megadja azt, amit kérünk, máskor valami jobbat, de mindig azt adja amire szükségünk van. Isten már tudja, hogy mire van szükségünk, mielőtt kérnénk Tőle, mert ismer bennünket. Néha gyorsan meghallgatja imádságainkat, máskor pedig megtanít türelmesen várni.

Amikor Istennel kapcsolatba kerülünk imádságunkban, megtapasztalhatjuk, hogyan munkálkodik bennünk Isten Szentlelke. Amikor imádkozunk, nagyon közel kerülünk Istenhez. Vele beszélgetünk, elmondhatjuk Neki mindazt, ami a szívünkben van, amire szükségünk van. Hálát adhatunk Neki mindazért, ami körülvesz bennünket; hogy megőriz bennünket éjjel és nappal; hogy minden nap új napra ébredhetünk. Sok mindent elmondhatunk, és hálát adhatunk Istennek. Leírni is hosszú lenne, mert több annál, mint amit leírhatok.

Az imádságaink erős belső szükségéből fakadnak. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy

imaéletünk annál hatásosabb, minél inkább függünk az Úrtól. Ha imádkozunk, olyan dolgok történnek, amelyek a véletlen és valószínűség törvényei szerint soha nem történnének meg. A Szentlélek munkája hatja át életünket, és amikor másokkal kapcsolatba kerülünk, akkor Isten rajtunk keresztül cselekedni tud más emberek életében is.

Isten meghallgatja akkor is imádságunkat, amikor a szívünk szomorú és gyenge. Megadja azokat az ajándékokat, amelyeket mi, akik gyermekei vagyunk, kérünk Tőle. A hitünknek azonban gyakran meg kell ismernie a mélyebb nyugalmat, és bízni Isten hallgatásában. Amikor nem beszélhet, mert Ő, kinek neve szeretet, a legjobbat küldi majd el. Csillagok kiéghetnek, hegyláncok leomolhatnak, de Isten hűsége megmarad. Ígéretei biztosak azok számára, akik Hozzá fohászknak Jézus Krisztus nevében.

Gáspár József

Épüljünk a hiányból!

Kedves olvasó! Mekkora ellentmondás ez? Hiányzik valami? Tesszük fel a kérdést magunknak és másoknak, hol segítő, hol tájékozódó szándékkal. Igen ám, de mi is az a hiány. Valami aminek kellene lenni, de nincs, vagy ami máskor van, de most nincs, vagy amit szeretnénk, de nem lehet, stb... Sokan sokféle módon tudnánk megfogalmazni, de végtére is arra szoktunk jutni, hogy a hiány egy valamitől való elesés, valamitől való távol maradás, a teljesség érzésével ellentétes hatás. Néhány napja, Istennek hála, hogy megérthettem, van olyan, hogy a hiány tesz egésszé valamit, vagy valakit!

Személyes háttérként szükséges annyi adalék, hogy a mindennapjaim és ezzel együtt a családom, közvetlen környezetem élete gyors és mélyreható átalakuláson estek át.

Az átalakítás sokszor épp, mint az építkezéseken, falak lebontásával, új ajtók kialakításával, és más ajtók befalazásával járhat. Elég fárasztó és embert próbáló folyamat. Eleget téve a már régen szölongató Mindenható el-

hívásának, új szolgálatot kaptam. A gyerekek közti szolgálat, a tanítás egy tanulási folyamatot is feltételez, tehát ismét iskolapadba ültem jómagam is. Plusz dolgok az unalmasnak egyébként sem mondható hétköznapijainkban.

Majd, amikor már végképp az erő és a békesség "hiányában" szenvedtem a rengeteg tennivaló és a nem várt egészségügyi problémák mellett, kezdetét vette a mindenre koronát tevő vizsgaidőszak. A hiány érzete a tető fokára hágott! Mindenben szűknek éreztem a kimért adagot, idő a szolgálatra, családra, tanulásra. Lehetőségek

szűkültek be körülöttem, és olyan érzés volt a létezés, mintha csak egy leeresztő lufi közepében lennék. A szellemi, agyi képességeim az addig megismertnél lassabban és kisebb mértékben akartak szolgálatba állni, pedig óriási szükség lett volna rájuk. Minden felületes és félkész volt körülöttünk. Csendességeimben szinte minden alkalommal elkértem az Úrtól, hogy segítsen át ezen az időszakon. Csendesítse le a körülöttem levő világot, akár a viharos tengert.

"Kérjétek és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik néktek." (Máté 7,7) Amit a legkevésbé gondoltam volna, azt kaptam megoldásként! Még egy jó kis adag hiányt! Amikor a gyülekezet számára az egy hetes közös böjtben való részvétel hirdetésre került, szinte vonakodtam. Több alkalommal beszéltük már arról, hogy a böjt mennyire ismeretlen, régebben elveszett gyakorlat, ami ma már talán nem is azt jelenti sokak számára, ami a valódi tartalma. Nem ez volt az első alkalom, hogy a mi lelkipásztorunk bizonyosságot tett a böjt erejéről és az abban megélt megtapasztalásokról, ami akkor mindig olyan inspiráló volt, (és most, ami jönni szokott ilyenkor DE) mégis annyira távolinak éreztem. "Ugyan már, mit vonjak még meg magamtól, mikor így is mindennek híjján vagyok?!" Mégis ott ülve a második pad-sorban tudtam, hogy tagja leszek a kis csoportnak.

Ételböjtöt választottam, igyekeztem olyan valamiről lemondani, amit valóban nagyon szeretek! Némi aggodalommal, de belevágtam. Lehetetlen küldetésnek

tűnt, mint jó néhány dolog, amit mostanában elkezdtem. Közös imádságban, együtt hordoztunk imatémákat, egymást és másokat egyaránt. Ezúton köszönet a csoport tagjainak a teljes időszakért!

Mindannyian másként, más tapasztalásokkal lettünk gazdagabbak. Az étel és az ízek hiánya az első két-három napban erősen foglalkoztatja az elmét. Mégis, amikor abban az időben, ami felszabadult és odaszántam, a csendességeim egyre kevésbé arról szóltak, hogy kérek és hálát adok. Bensőséges, átölelő, bátorító, gondoskodó szeretet vett körül, amitől most a sorok írásakor is borzongok. Úgy voltam ott, ahogy kisgyermek a szülő előtt, amint várja annak szerető ölelését, és amikor végre az magához húzza és karjaiba zárja, megérti, hogy nincs más dolga csak szeretni és rábízni magát, akkor minden rendben lesz. Rábíztam hát az én Atyámra, és bár erőmből tellően megpróbáltam megtenni mindent, tisztában voltam vele, mikor bizonyíthat az kevésnek.

Az addig elképzelhetetlennek, megvalósíthatatlannak tűnő dolgok lassan a helyükre kerültek. Mintha az idő sokszorozta volna önmagát az erővel és a kitartással

együtt. A kihívások és megmérettetések előtt és alatt biztos talajon álltam. Minden-napi csodák részese lettem, ami néha a velem szemben ülő vizsgáztató jóindulatá-ban, a hittanórákon velem lévő gyerekek gondoskodó imádságában, a csoporttársak, iskolatársak másokkal megosztott előrevivő munkájában, a család megértő, segítő hozzáállásában, a barátok biztató szavaiban mutatkozott meg!

Mi több, a böjt láncreakció! A hiányok láncreakciója. Amíg én a saját választott böjtömben nehézségeket átlépve haladtam előre, a családom engem szinte minden téren nélkülözni volt kénytelen. A tanulás, az igeolvasás, a csendességek, a vizsgák, a munka, mustármagnyi pihenés... a 24 órából érzésem szerint több alkalommal leg-alább 28-at töltött ki. Az ő böjtjük arról szólt, hogyan kell velem lenniük nélkülem (mondhatjuk anyaböjtöt tartottak). Nekik az én hiányom volt a kihívás, és az így át-vett feladatokkal lemondtak oly sok nekik kedves dologról is, idő és lehetőség hi-nyában. Ennyi hiány kellett ahhoz, hogy most egy kicsit újrastrukturált életet élő, egy-más iránt komoly empátiát és felelősséget érző, az egészből ésszerűen részt vállaló család, teljesében láthassa a mindennapok harcát egymás szemszögéből is. Épül-tünk hát családként.

Kellett a „teljes” tudás és a felkészülésre fordítható idő hiánya, ahhoz, hogy egy még néhány hónappal ezelőtt egymásnak idegen emberekből álló csoportból egymás önzetlen segítése által egy láthatatlan köteléssel összetartott csapat szülessen egy főiskolai karon. Épültünk, mint közösség és mint ember. Önként vállalt lemondásból származó hiány kellett ahhoz, hogy néhányan a testvérek közül, akik velünk tartottak ezen a héten, megélik életük egyik legközvetlenebb, Istennel való együttlétét, ezzel építve saját élő hitüket és inspirálva a körülöttük élőket!

A böjtben kicsit bezárkózik az ember, bár nyitott, de elhalad mellette a stressz, a feszített élethelyzetek, hisz' másra figyelünk, más van az előtérben. Ezek hiánya nyugalommal egészíti ki a megfáradt lelket és elmét. Végül, de nem utolsó sorban saját épülesemért is hálás szívvel mondok köszönetet az Úrnak! Minden, amit meg-tanultam, megéltem már elvehetetlenül a részemmé vált.

Madar-Nemes Edina

Programjaink, alkalmaink 2020-ban

Az idej esztendő tervezett programjairól szeretnénk előzetes tájékoztatást adni azért, hogy a nyári szabadságolásokat, a gyermekek táborozásait a családok ennek megfelelően tudják szervezni.

Március 27-29.: PRESBITERI ÉS GYÜLEKEZETI MUNKÁS HÉTVÉGE. Helyszín: Mátra-háza. Részvételi költség: 10.000 Ft/fő (egyházmegyei szervezésű program)

Június 29-július 3.: VAKÁCIÓS BIBLIAHÉT. Napközis tábor 6-13 évesek számára. Hely-szín: gyülekezeti ház és templom. Részvételi díj: 5.000 Ft/fő.

Július 6-11.: ERDÉLYI KÖRUTAZÁS. Ez a programunk még szervezés alatt van, ezért költséget még nem tudunk mondani. Viszont szeretnénk kérni, hogy akit előreláthatólag érdekel ez a program, az legyen szíves jelezni! 30 fős busszal megyünk, így ez a felső részvételi határ. A résztvevők száma befolyásolja az egy főre jutó költségeket is.
Augusztus 10-15.: BALATONŐSZÖDI IFITÁBOR. Részvétel 13 éves kortól, részvételi díj: 20.000 Ft/fő.

REFORMÁTUS BABA-MAMA KLUB

Nagy örömmel és Isten iránti hálával adjuk közzé, hogy gyülekezetünk baba-mama klubot szervez, ahová nemcsak a gyülekezetünkhöz tartozó kismamákat várjuk szeretettel. **Az alkalmakat Feketéné Tóth Andrea tartja.**

A baba-mama klub időpontja:
Csütörtökönként délelőtt 11 órakor a gyülekezeti házban

Az első foglalkozás március 26-án lesz.

TÁMOGATÁS

Kérünk mindenkit szeretettel, hogy támogassa gyülekezetünk működését szívének döntése és lehetőségei mérlegelése után egyházfenntartói járulék befizetése által vagy Isten dicsőségére szánt adomány által!

Az idei esztendőben sincs megszabva az egyházfenntartói járulék adományának mértéke. Egyéni döntés, hogy ki milyen adománnyal járul hozzá egyházközségünk éves kiadásaihoz.

Az adományok befizethetők a Lelkészi Hivatalban, vagy átutalható a gyülekezet Takarékbanknál vezetett számlaszámára: 65100015-16129948

A közlemény rovatba kérjük beírni az adomány célját: „Egyházfenntartói járulék” vagy „Adomány Isten dicsőségére”.

Minden adományt köszönünk szépen, és Isten áldását kívánjuk az Adakozók életére!

RefErdő A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monorierdői Református Missziói Egyházközség Presbitériuma

Felelős szerkesztő: Lénárt Tibor lelkipásztor

Állandó munkatársak: Gáspár József, Madar-Nemes Edina, Feketéné Tóth Andrea

Tel.: 06 29 788-264

Mobil: 06 30 994-2539

E-mail: monorierdo@reformatus.hu

Honlap: www.monorierdo.reformatus.hu

